

vi hade att passera Linien ännu en gång, och det i en trakt, som plägar hafva skadligaste verkan på helsan.

Den 7 April afseglade vi från S:t Helena, och genomskuro redan d. 16 Äkvatorn på $22^{\circ} 37'$ longitud. Här, i stiltjernas region, blef den fuktiga hettan oss ytterst besvärlig. Oakadt mina försigtighetsmått, utbröt Nervfeber ibland manskapet, och gaf oss anledning att, efter alla hittills lyckligt öfverståndna faror, frukta det sorgligaste slut på vår resa.

Sannolikt hade vi ådragit oss denna sjukdom genom smitta. Engelsk-Ostindiska Compagniets till Europa hemfarande skepp, som nästan alla lägga till vid S:t Helena, hafva blott en hastig öfersfart och den dermed förenade vinsten till ögnamärke. Få ibland dem, hvarom jag sjelf haft tillfälle att öfvertyga mig, fästa tillbörlig uppmärksamhet vid besättningens föda, och renlighet, hvarigenom smittsamma sjukdomar ej sällan uppkomma. Äfven under vårt vistande på S:t Helena lägo flera skepp, som kommo från Ostindien, på reddan derstädes med sjuka om bord. Enligt gällande förordning skall väl intet skepp ankra vid S:t Helena, förrän en läkare undersökt besättningens helsotillstånd; men Capitainerne förstå gömma sina sjuka, eller åtminstone att bedraga med sjukdomens art; och sålunda kunna till och med de, som ännu äro friska, meddela frö till sjukdom.

Halfva vår besättning låg till sängs, och till stor olycka var äfven vår skicklige och trägne läkare ibland de sjuka. Då uppstack en vind, som förde oss hastigt in i en kallare och torrare region, hvarigenom våra patienter snart frisknade. Vi undgingo äfven denna fara, med förlust af en enda matros.

Den 12 Maji, när vi omkringseglade Azoriska öarna, var hela besättningen åter vid bästa helsa. Den 3 Juni kommo vi till Portsmouth, der vi dröjde några dagar. Den 29 berörde vi Köpenhamn och kastade den 19 Juli ankar på Kronstads redd; sedan vi varit härifrån tre år på tre dagar när.